USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. S.,** zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,** se sídlem Opočínek 57, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 11. 6. 2021, č. j. 36 A 5/2021 - 117,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určuje** částkou 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2021, č. j. KRPE-12776-45/ČJ-2021-170022. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o 30 dní, a to za účelem jeho předání do Rumunska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), neboť zde již dříve požádal o azyl.

[2] Zajištění stěžovatele předcházela dne 15. 2. 2021 pobytová kontrola, při které policejní hlídka ověřovala totožnost osmi cizinců nacházejících se v areálu společnosti CHEM Logistic s.r.o. na adrese Semtín 134, Pardubice, kam přijeli v dodávce přivážející

materiál z Rumunska. Stěžovatel nepředložil žádný doklad totožnosti, ztotožněn byl za telefonické asistence tlumočníka. Posléze bylo prověrkou dostupných evidencí zjištěno, že stěžovatel nedisponoval oprávněním k pobytu na území České republiky. Zároveň byla u stěžovatele nalezena karta žadatele o azyl č. X vydaná Rumunskem.

[3] Při podání vysvětlení dne 16. 2. 2021 stěžovatel uvedl, že pochází z Afghánistánu, kde pracoval jako novinář v místním rozhlasu. Bydlel v rodinném domě společně se svými sourozenci a s rodiči, kterým dům patří. Má vysokoškolské vzdělání a je svobodný. Z Afghánistánu odjel z důvodu tamní špatné ekonomické a bezpečnostní situace, proto se chtěl dostat do západní Evropy, nejlépe do Německa, kde již 13 let žije jeho bratr a pravděpodobně již má německé občanství. V Rumunsku stěžovatel podepsal nějaké dokumenty, aby nebyl vyhoštěn, a tím zřejmě nevědomě požádal o azyl.

[4] Žalovaný jej rozhodnutím ze dne 16. 2. 2021, č. j. KRPE-12776-25/ČJ-2021-170022, zajistil za účelem jeho předání na 30 dnů. Rumunsko dodalo souhlas s převzetím stěžovatele dne 4. 3. 2021. Jelikož předání stěžovatele nebylo možné v době stanovené v rozhodnutí o zajištění realizovat, rozhodl žalovaný s ohledem na složitost přípravy předání o prodloužení jeho zajištění o 30 dnů, tj. do 15. 4. 2021.

[5] V žalobě stěžovatel namítal, že jeho předání je nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení, žadatelům nejsou zajištěny lidsky důstojné podmínky, žalovaný přitom v tomto ohledu vyšel z neaktuálních zpráv. K tomu stěžovatel doložil odlišnou zprávu o Rumunsku v anglickém jazyce a popsal podmínky v rumunských zařízeních pro pobyt cizinců. Tvrdil, že o azyl v Rumunsku ve skutečnosti nežádal, jak vyplývá z protokolu, a pokud ano, tak patrně z donucení. Závěrem upozornil, že Rumunsko bylo v té době stiženo pandemií COVID-19, žalovaný se přitom nezabýval souvisejícím nebezpečím hrozícím stěžovateli při jeho transferu (UNHCR vyzvala státy k pozastavení tranzitních cest žadatelů).

[6] **Krajský soud** žalobu zamítl, přičemž zjistil, že proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění se stěžovatel nebránil, pročež je limitován rozsah věcného přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění i možná úspěšnost námitek, které mohly být uplatněny již proti rozhodnutí o jeho prvotním zajištění. Krajský soud na základě ustálené judikatury vyložil, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění není třeba detailně opakovat okolnosti prvotního zajištění, jelikož cizinec je s předchozím rozhodnutím detailně seznámen, to však neplatí, pokud dojde ke změně skutkových okolností; pak je nutné zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Změnu podmínek pro trvání zajištění přitom stěžovatel netvrdil ani ze spisu nevyplynuly. Námitky nerealizovatelnosti transferu z důvodu pandemie COVID-19 či nedostatků rumunského azylového systému krajský soud vyhodnotil právě jako námitky, jejichž posouzení náleží již k prvotnímu rozhodnutí o zajištění, jelikož se jedná o relativně ustálené jevy, nenasvědčují jakékoli změně podmínek pro zajištění a stěžovatel ani jejich změnu v průběhu zajištění netvrdil. Krajský soud dospěl k závěru, že v průběhu zajištění nedošlo k žádným skutečnostem, které by nasvědčovaly nemožnosti provést transfer stěžovatele do Rumunska, na čemž nic nemění ani skutečnost, že se jej nakonec nepodařilo realizovat. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, dle níž o azyl v Rumunsku nežádal, neboť z protokolu o podání vysvětlení vyplývá, že stěžovatel o azyl požádal kvůli tomu, aby nebyl vyhoštěn.

[7] Krajský soud shledal, že žalovaný v rozhodnutí o prvotním zajištění stěžovatele podrobně popsal důvody jeho zajištění, realizovatelnost transferu i kvalitu rumunského azylového systému. Ohledně tvrzených systémových nedostatků krajský soud uvedl, že mu z úřední činnosti není známo, že by v Rumunsku docházelo k zásadním systémovým nedostatkům, a obtíže v integraci a materiálním zajištění žadatelů v Rumunsku nedosahují takové intenzity, aby byly v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 4 Listiny základních práv EU. Krajský soud na základě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a ESLP vyložil, že respektování základních práv členským státem je sice vyvratitelné a stát provádějící přemístění v rámci dublinského systému má povinnost přezkoumat situaci konkrétního žadatele, avšak pouze závažné porušení lidskoprávních standardů intenzity nelidského zacházení by bránilo přemístění žadatele; navíc vzhledem ke krátké době pro rozhodnutí o zajištění cizince nelze očekávat tak detailní zhodnocení situace a rozsáhlé dokazování jako poté v řízení o předání, což vzhledem k obsahové návaznosti platí i pro rozhodnutí o prodloužení zajištění. Stěžovatel neuvedl žádné problémy, které by měl v Rumunsku, ani že mu byl azyl vnucen, pouze jeho právní zástupce koncipoval v doplnění žaloby výhrady vůči tomu, jak funguje rumunský azylový systém a jak je v Rumunsku postaráno o žadatele o azyl; žalovaný poté v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil stav rumunského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pro potřeby řízení o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců.

[8] K námitce nepravděpodobnosti či nemožnosti transferu stěžovatele kvůli situaci vyvolané pandemií koronaviru SARS CoV-2 způsobujícího nemoc COVID-19 krajský soud uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že některé členské státy EU pozastavily tzv. dublinské transfery, avšak nebylo vydáno žádné obecně platné rozhodnutí či opatření, které by tyto transfery obecně znemožňovalo. Z doporučení vydaných Evropskou komisí a UNHCR, ani z judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá potřeba omezení transferů, pouze jejich přizpůsobení aktuálním podmínekám, zejména zátěži zdravotnického systému přijímajícího státu. Stěžovatel je přitom mladý a zdravý muž, který nepatří do rizikové skupiny obyvatel výrazně ohrožených nemocí COVID-19, o faktické neuskutečnitelnosti transferu v daném případě dle krajského soudu nesvědčily žádné konkrétní indicie a o připravenosti Rumunska převzít stěžovatele svědčila jeho akceptace doručená ministerstvu vnitra. Předložené cizojazyčné reporty pak krajský soud jako důkaz neprovedl, neboť řízení je vedeno v českém jazyce; ostatně podstatné okolnosti byly shrnuty v žalobě. Krajský soud shrnul, že rozhodnutí žalovaného považuje za správné a přezkoumatelné, neboť podmínky pro zajištění stěžovatele dle § 129 zákona o pobytu cizinců byly naplněny a v době vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění trvaly.

[9] **V kasační stížnosti** stěžovatel uplatňuje námitky dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), které spatřuje v nedostatečném posouzení přípustnosti předání stěžovatele do Rumunska. Konkrétně považuje za nesprávné vyhodnocení realizovatelnosti účelu zajištění stěžovatele a vytýká krajskému soudu, že si ohledně azylové situace v Rumunsku neobstaral žádné vlastní podklady, a přesto poté označil nedostatky rumunského azylového systému za málo intenzivní pro nemožnost předání stěžovatele či označil námitky stěžovatele za příliš obecné. Stěžovatel trvá na tom, že měl žalovaný komplexně zkoumat rizika v případě jeho transferu z důvodu systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku, jelikož je tam situace žadatelů o

mezinárodní ochranu tristní a pro nemajetné žadatele dosahují podmínky intenzity nelidského a ponižujícího zacházení. Tyto problémy dle stěžovatele vyplývají z rumunského azylového práva a sociálního zabezpečení, zejména z problémového čerpání sociální podpory držiteli mezinárodní ochrany, nedostatečné participace na integračních programech, nekvalitního tlumočení či diskriminace a nedostatku nápomoci ze strany rumunských státních orgánů např. při vyřizování běžných dokladů, což v souhrnu zásadně brání integraci do rumunské společnosti. Žadatelům o mezinárodní ochranu v Rumunsku pak chybí dostatečné ubytování, zdravotní péče a hygiena, což je obecně známo.

[10] Stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud i žalovaný zcela rezignovali na individuální posouzení jeho případu, přestože je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby; uvedl, že rumunský azylový systém je kvůli desetitisícům žádostí ročně přetížený a nedokáže zajistit rychlé posouzení jejich žádostí ani základní potřeby všech žadatelů jako ubytování, stravu či kapesné. Skutečnost, že stěžovatel nepředložil relevantní podklady prokazující systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku, pak dle stěžovatele neznamená, že žalovaný i soud mohou rezignovat na vlastní zajištění aktuálních informací. Stěžovatel proto trvá na tom, že jeho předání do Rumunska bylo nepřípustné, neboť tamní azylová procedura vzbuzuje pochybnosti o absenci hrozby nelidského a ponižujícího zacházení a není jisté ani dostání mezinárodním závazkům ohledně zásady non-refoulement. Stěžovatel opakovaně uvádí, že měl během svého zajištění v uprchlických zařízeních problém s materiálními podmínkami, především se špatnou hygienou a nedostatkem potravin a vody, čímž se však žalovaný důsledně nezabýval a postupoval ryze formálně. Krajský soud pak dle stěžovatele nepřípustně bagatelizoval existující problémy, které měl povinnost přezkoumat s ohledem na svoji povinnost řádného právního i faktického přezkumu rozhodnutí o předání, k čemuž jej zavazuje nařízení Dublin III.

[11] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a kasační stížnost označil za nedůvodnou.

[12] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném

rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku zákonnosti prodloužení zajištění stěžovatele za účelem jeho předání. Tato otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Ostatně ani stěžovatel sám nezdůvodnil, proč by měla být jeho kasační stížnost přijatelná.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Stěžovateli bylo prodlouženo zajištění podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III. Stěžejní kasační námitka stěžovatele spočívá v tom, že jeho předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustné, neboť azylové řízení v Rumunsku vykazuje systémové nedostatky, přičemž krajský soud, resp. i žalovaný, tuto skutečnost posoudili nesprávně.

[17] Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že se zdejší soud prakticky totožnou kasační argumentací jako v nynější věci zabývá již poněkolikáté. Shodnými námitkami se zabýval jak ve věcech „prvotního“ zajištění (viz rozsudky ze dne 15. 9. 2021, č. j. 4 Azs 102/2021 - 29, ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020 - 28, ze dne 21. 6. 2021, č. j. 3 Azs 375/2020 - 31, a ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021 - 23), tak ve věcech jeho prodloužení (rozsudek ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020 - 26, rozsudek ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Azs 73/2021 - 45, usnesení ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, usnesení ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 – 30, či usnesení ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 Azs 137/2021 - 30). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od ustálené judikatury odchýlit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Proto pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech. Existují-li však závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům ve státě předání, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, je nutné pokračovat v posuzování kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III., tj. zjišťovat, jestli nemůže být určen jako příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát. Jinými slovy, existují-li závažné důvody se domnívat, že k systémovým nedostatkům ve státě předání skutečně dochází, nelze cizince do takového státu předat, neboť nikdo nemůže být podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení (srov. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III).

[18] Zabývat se otázkou existence systémových nedostatků v rozhodnutí o zajištění však není automatickou povinností žalovaného, bez přihlédnutí k okolnostem dané věci.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, stanovil podmínky, za jejichž naplnění se žalovaná nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně touto otázkou zabývat. Těmito podmínkami jsou: (i) neuplatnění námitky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020 - 26, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23).

[19] V souladu s uvedenou judikaturou žalovaný a následně krajský soud postupovali. Žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem předání mj. uvedl, že mu nejsou známy žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by Rumunsko mohlo vykazovat nedostatky v azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů v tomto členském státě, přičemž ani stěžovatel sám žádné takové skutečnosti v podání vysvětlení ani později během zajištění neoznačil. Stěžovatel v nyní projednávané věci neuvedl nic, co by mělo systémovým nedostatkům v Rumunsku nasvědčovat (uvedl, že cílem jeho cesty zůstává Německo, kde bydlí jeho bratr). Žalovaný proto správně vyhodnotil, že realizaci předání stěžovatele, zvláště v návaznosti na jeho přijetí Rumunskem, do této země nic nebrání (srov. již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 397/2020 - 26, který se zabývá velmi podobným případem). Nejvyšší správní soud dodává, že ani z další judikatury (vč. recentní) nevyplývá, že by Rumunsko nebylo schopno zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (srov. rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20, již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, či rozsudek ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, ale také usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37). Krajský soud následně vznesenou žalobní argumentaci řádně přezkoumal, přičemž i jeho další postup nevybočil ze shora označené konstantní judikatury.

[20] Stěžovatelova argumentace v kasační stížnosti je pouze obecná a žádné individuální potíže či obavy stěžovatele ve vztahu k zemi, kam má být předán, nekonkretizuje. Pouze v závěru stížnosti jeho právní zástupce uvádí, že se stěžovatel v uprchlických zařízeních v Rumunsku během svého zajištění potýkal se špatnou hygienou a nedostatkem potravin a vody, avšak toto tvrzení je v rozporu s veškerými výpověďmi stěžovatele (v průběhu celého řízení o zajištění, resp. jeho prodloužení stěžovatel námitku systémových nedostatků v Rumunsku nevznesl, nestěžoval si na žádné problémy rozvedené až následně v kasační stížnosti), ani v žalobě nebyly uvedeny žádné konkrétní problémy stěžovatele v uprchlických zařízeních a tvrzení setrvala v obecné rovině kritiky úrovně tamního materiálního zabezpečení. Z těchto důvodů krajský soud ani nemohl svoji argumentaci lépe konkretizovat, ačkoli tak úspěšně učinil i přes absolutní obecnost žaloby. Stěžovatel navíc v kasační stížnosti nerozporoval ani nezbytnost prodloužení svého zajištění, ani dobu jeho trvání, ale prakticky namítal pouze nenaplnění účelu zajištění, což je otázkou náležející především do řízení o prvotním zajištění, jak podrobně vyložil již krajský soud; žalovaný ostatně přetrvávající důvody pro zajištění stěžovatele ve smyslu § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodnutí o prodloužení zajištění náležitě opakovaně přezkoumal (k tomu v podrobnostech viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 397/2020 - 26).

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky obsažené v kasační stížnosti; krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, kasační stížnost tedy shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS,
podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[23] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 36 A 5/2021 – 20, ustanoven opatrovníkem Mgr. Ladislav Bárta, advokát, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti; hotové výdaje a odměnu za zastupování v takovém případě hradí stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky o advokátním tarifu] ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Ustanovený zástupce před Nejvyšším správním soudem ani na výzvu nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a doklad o tom se nenachází ani ve spise krajského soudu. Celková odměna proto činí částku ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. srpna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu